

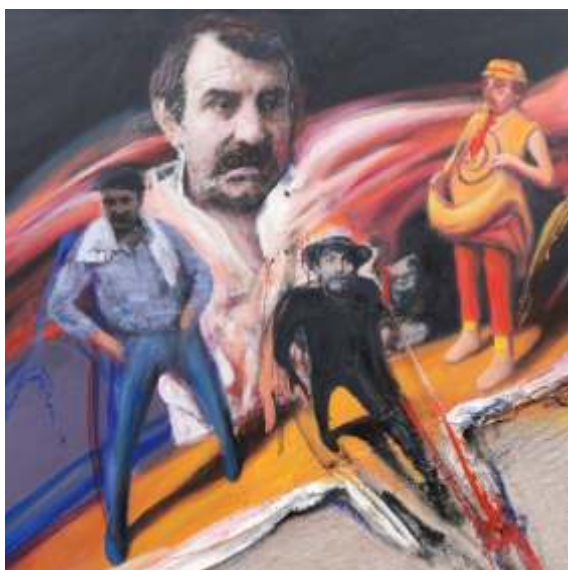
”

“

28.
ФЕСТИВАЛ
„ДАНИ ЗОРАНА РАДМИЛОВИЋА“
ОД 18. ДО 25. ОКТОБРА 2019.

2.

- Свечано отворени Зоранови дани
- Премијера представе „Петра“ одушевила публику
- Добитница „Зорановог брка“ Тања Бошковић

„УМЕТНОСТ ЈЕ ЕСЕНЦИЈА ЛЕПОТЕ КОЈА ОД ЗЛА ТРЕБА ДА НАС БРАНИ“

СВЕЧАНО ОТВАРАЊЕ ФЕСТИВАЛА

На свечаности отварања 28. Фестивала Дани Зорана Радмиловића, директор Фестивала и зајечарског театра Владимир Ђуричић је истакао да град Зајечар с дужном пажњом чува успомену на глумчину Зорана Радмиловића.

„Улица у којој је живео добила је његово име, као и Позориште. Пре десетак година подигнут му је споменик, издато је и више књига и публикација о Зорану, али ипак, најјаснији знамен Радмиловићу је овај фестивал који већ 28 година траје и који је, како је то формулисао Небојша Брадић, у својој историји пролазио кроз различите фазе, од оних блиставих до сивих, од година које смо славили као златно доба, до оних које бисмо радије заборавили.

Срећом, Фестивал Зоранови дани је поново на узлазној путањи и поново је међу неколико најбољих позоришних смотри у Србији. То, надам се, потврђује и ваше присуство у сали вечерас. Велики тим људи у Зајечару, заједно са Организационим одбором, и сарадницима из Београда, Новог Сада, Ниша, али и из Хрватске, Бугарске и Републике Српске, током целе године ради на томе да Зоранови дани буду све квалитетнији. Ја им се захваљујем и надам се да ћемо нашу сарадњу, на ползу овог фестивала, наставити и наредних година.

Овогодишњи Зоранови дани почињу нашом премијером, што нас посебно радује. Хвала нашим глумцима и целом тиму Позоришта, а посебно хвала Ирфану Менсуру и гостима Тањи Бошковић и Лани Караклајић, што су нам подарили одличну представу којом се наш театар већ поноси.

Фестивал који је пред вама, како је приметио Ирфан Менсур, посвећен је породици, њеном функционисању, проблемима и евентуалном распаду. Надам се да ћете уживати у свих 17 позоришних представа које ћете имати прилике да видите у наредних осам дана“ рекао је Ђуричић.

Градоначелник Зајечара и председник Организационог одбора Бошко Ничић је на отварању Зоранових дана истакао:

„Посебно ми је драго што је ова сала већ годинама у време фестивала посвећеног нашем Зорану овако пуна, препуна. Драго ми је што, за наше прилике у којима живимо, у овоме граду не тако малом, готово да нема човека који није купио карту. То је само доказ да Зајечарци поштују и Зорана. Кад то кажем нема, говорим и о нама који смо некакви функционери, председници организационих одбора, председници општина. И то управо зато да покажемо колико

поштујемо и ценимо ово позориште, једино професионално позориште у Тимочкој Крајини опстане. Драго ми је што се и и мој колега председник општине Књажевац Милан Ђокић, али и остале моје колеге из Тимочке Крајине залажу да ово позориште своју активност прошири јер имамо дивне сале и у Књажевцу и у Неготину и у Бору. Да представе које овде стварамо, које овде настају а све су боље и боље, гостују у овим нашим градовима Тимочке Крајине. Велико ми је задовољство што смо смогли снаге да направимо фестивал. Мислили смо да је прошле године био најбољи, али ове године је још бољи, трудићемо се да наредни буде још бољи, све то у част великана глуме, нашег Зорана. Хвала вам што сте дошли и надам се да ћемо заједно наредних осам дана уживати.

На отварању фестивала публици се обратио и Његово преосвештенство, Епископ Тимочки, господин Иларион, рекавши да се читајући билтен фестивала подсетио изванредне крилатице која гласи - „Уметност је есенција лепоте која од зла треба да нас брани”.

„То ме је подсетило на ону реч Достојевског да ће лепота спасити свет, рекао је господин Иларион и додао: „Да смо којим случајем неким времепловом одпловили вековима уназад, било би незамисливо да не само Епископ цркве буде у позоришту већ и сами хришћани. То је било зато јер у оно време позоришта нису имала карактер као данас. У овом времену данашњем јасно је да је позориште плод Христове науке. У право смо чули да је тема фестивала породица, што је свакако и брига наше Свете цркве - очување породице.И ми у манастиру Буково када смо отишли као млади људи често смо спомињали Зорана Радмиловића и расправљали ко зна више о њему. Упознао сам и монаха који ми је у необавезном разговору рекао да је пре манастира био позоришни шминкер и да је радио са Зораном на његовој последњој предсави Радован III. Ето како су чудни путеви господњи и како се увек пронађе нека благочестива позитивна веза између културе и уметности и вере за онога ко хоће да гледа, живи и тражи позитивне ствари”, нагласио је Епископ Тимочки Иларион поздрављајући препуно гледалиште Зајечарског позоришта.

Позоришни, филмски и телевизијски глумац Бранко

Цвејић је отварајући Зоранове дане рекао:

„Кад ме је директор фестивала позвао да дођем и рекао да отворим фестивал, мени је то била част, морам да признам, и било ми је јако драго. Онда је прошло неколико дана и ја сам пре неки дан почео да размишљам да ћу ја нешто морати и да кажем. И онда сам ухватио себе да ја никада нисам био на овом фестивалу. Биле су неке моје представе то је тачно, неки моји глумци су освајали награде, али ја нисам био никада. Тако се десило. А што је још горе и много мање опростиво, то је да ја никада нисам био у Зајечару. Не знам како, али десило се. И размишљао сам даље. Био сам близу, негде околу. Сећам се да сам са Јованом Тириловим и Дејаном Мијачем ишао до Гамзиграда у Ромулијану наравно. Тамо нас је чекао Срејовић који нам је показао све и мени је то било јако узбудљиво. Не

знам да ли ми је било узбудљиво то што сам гледао оно што је он тамо открио или слушао његову причу која је можда, пола била измишљена, али је било фантастична. Спавао сам у Гамзиграду и вратио се сутрадан кући и нисам дошао у Зајечар. Па се сећам, кад смо једанпут Љуба Тадић и ја ишли у Софију и Љуба каже ајде да не идемо оним нормалним путем, него да идемо преко Честобродице, сад нема снега, па ћемо на Вршку Чуку. О Вршкој Чуки сам знао само да је Вршка Чука. И не свратимо у Зајечар. Много сам се година дружио са Жиком Павловићем, великим филмским редитељем и писцем. Он ми је стално причао, а онда ме и одвео у Вратарницу. Причао ми је и о селу Рготина. Он је рођен у Шапцу, али је цело своје детињство провео овде. У његовим романима и његовим књигама све се то догађа овде у Зајечару или око Зајечара. То сам све читао, али опет нисам дошао у Зајечар.

И онда, како то некако иде, ја сам се као млад глумац, имао сам среће, уселио у једну зграду на Врачару. Добио сам стан на 14. спрату, у средини, на 8. спрату, био је Петар Краљ, а у мезанину Зоран Радмиловић. Можете ли замислити младог глумца који станује у истој згради у којој станује Зоран Радмиловић. Кад је почела да се снима једна серија, а то је била прва сапуница која је снимљена на нашим телевизијама, написао ју је велики писац Александар Поповић и звала се “Цео живот за годину дана”, добио сам улогу да играм Зорановог сина. Имао сам привилегију да играм са Зораном, да сваки дан ауто дође по њега и по мене и да сваког јутра идемо заједно на снимање. И да он мени објашњава како "ниси ваљда луд да учиш текст унапред, то је будалаштина. То ћемо ми у шминкерници заједно, поновимо дватрипут и онда знамо одлично, а кад се заврши снимање ништа не знамо од тога, немамо појма".

Било је дивно дружити се с њим. Био је диван, духовит, страшно духовит, што је и показивао на сцени. Последње што сам упамтио, то је био неки земљотрес, мислим у Букурешту и солитер се озбиљно дрмао. Људи су бежали из солитера, нису хтели лифтом него пешке, долазили су из других кућа, напунила се улица. Кад неко звони, ја отварам врата и видим Зорана. Јеси ли ти нормалан, зашто си дошао кажем, јеси ли луд? Он каже да је много боље да ми летимо и падамо на њих, него да сви паднете на мене у мезанин. Боље је да се ти и ја охрабримо, да попијемо по једно пиће и ајмо на терасу. Изађемо на терасу и са 14. спрата гледамо доле. Препуно људи, овако исто као што је то сада овде у сали и он гледа и наравно, онако ибијевски каже "народе мој" и поче да им говори и све пође неким другим, нормалним током.

Драге моје колеге и колегинице, драги глумци сцена је ваша. Фестивал је отворен.“

У част Зорану Радмиловићу

Позоришни празник у Зајечару почео је, већ по традицији, полагањем цвећа на споменик великом глумцу, у чију част се по 28. пут одржавају „Дани Зорана Радмиловића“. Након поклона глумца великом уметнику, присутнима се обратио Владимир Ђуричић, директор Фестивала и директор Народног позоришта Тимочке крајине - Центра за културу „Зоран Радмиловић“: „Већ смо установили праксу да пре самог чина свечаног отварања позоришног фестивала посвећеног великом глумцу Зорану Радмиловићу, рођеном Зајечарцу, први корак направимо овде пред његовим спомеником. Замолили смо многе најзначајније српске песнике да Радмиловићу посвете неке од својих песама, и они су то учинили. На овом месту су своје песме посвећене Радмиловићу казивале такве величине као што су Томислав Мијовић, Адам Пуслојић, Добрица Ерић, Љубивоје Ршумовић и други.

Сада је дошао ред да песму коју је посветио Радмиловићу прочита Саша Јеленковић. Овај зајечарски песник добитник је најзначајнијих награда књижевника Србије и човек иза кога стоји велико дело и вишедеценијски рад“, рекао је директор Ђуричић пред отварање ове велике позоришне светковине.

Након тога је своје стихове посвећену барду српског глумишта, говорио песник Саша Јеленковић.

МАСКЕ (Зорану Радмиловићу)

Маске би пале кад би маске било. Тако почиње свака приповест о глуми. Ликови су невидљиви, као да им није до уздаха нити до гласова.

Премало је светлости на сцени, свако са по једном круном на глави, стоје пред тобом велики и мали и збрка је потпуна. Ко још каже збогом?

Кад би маске било, маске би и пале.
Како се постаје птица, како звезда,
како шапуће просјак, колико гласно
пева лудак, чудни су људи, уђу и изађу.

Одиграј још ово, кап по кап, корак по корак,
и тек онда крени, ако ти је остало корака.

Маске би и било, кад би маске пале.
Умор не постоји, свет је увек исти.
Треба само изаћи на време.

426. ПРЕМИЈЕРА ЗАЈЕЧАРСКОГ ТЕАТРА

Премијером представе „Петра“ по тексту и у режији Ирфана Менсура, зајечарско позориште отворило је 28. „Дане Зорана Радмиловића“. Ова породична прича одушевила је публику. Представа домаћина није у конкуренцији за главне награде Фестивала, а жири на чијем је челу Небојша Брадић Зоранов брк доделио је Тањи Бошковић.

Ово је други пут да Тањи припадне брк за најбољу глумицу у представи, на Зорановим данима. „Толико сам срећна да не могу да вам испричам колико. Заиста мислим да три младе жене које су играле са мном заслужују понеку длачицу из овог брка. Ово је наша заједничка награда. Нема позоришта без партнерства које је најфантистичнија тековина коју смо могли да понесемо у живот ми који смо имали срећу да играмо поред Зорана Радмиловића. Он је био чудесан партнер. О томе боље могу да говорим Мира Бањац и Цаци Михаиловић јер су били ближи са њим. Никада није био појединачан. Он је зависио од својих партнера. Срећна сам ако сам и једну мрљу тог дара безочно украла од оних људи са којима сам играла. Једно од важних места је и Зоран.“

Тања је захвалила жирију и ову награду посветила свом оцу који се преселио у легенду. На питање новинара какво је искуство то што је први пут играла са својом ћерком Ланом Караклајић, Тања је рекла: „Веома сам била узбуђена вечерас на премијери и у приличној треми, не због себе, него да случајно њој нешто не покварим. То је нешто потпуно друго, но у бога се уздам, пошто сматрам да ћу живети 200 година, да ћу и са својим унуцима играти.“

Аутор и редитељ представе Ирфан Менсур је у сусрету са новинарима рекао да никада у животу не гледа премијеру. Све што треба да уради са

глумцима је до премијере, а онда је представа у божјим рукама. „Ја увек представу предам глумцима, тако сам урадио и синоћ, сад ће они да живе са том представом, да се боре са разним публикама и мишљењима“. Говорећи о свом раду са глумицама истакао је да одавно није срео четири личности које су толико везане за пројекат, за заједничку идеју, и рекао да глумице заједно са редитељем стоје иза пројекта.

Осим Тање Бошковић, у представи играју још и Викторија Арсић, Наташа Петровић и Лана Караклајић. Драматург је Владимир Ђурђевић, сценограф Мирко Стокић, костими су поверени Горици Илић и Мирјани Станојевић, а композитор је Александар Сања Илић.

Интервју са Ирфаном Менсуром, редитељем представе „Петра“ Радујем се позориштима која се радују позоришту

Ирфан Менсур је српски глумац, редитељ, сценариста и педагог. Рођен је у Сарајеву 19. јануара 1952. године. Гимназију је завршио у Нишу. Глуму је дипломирао на Факултету драмских уметности у Београду у класи професора Миње Дедића. Након завршетка Академије био је продуктиван и ангажован како на филму и телевизији тако и у позоришту па се већина његових остварења сада већ сматра антологијским (Драган Пашановић у филму „Чувар плаже у зимском периоду“, Младић у „Псу који је волео возове“ Професор Јапанац у „Тесној кожи“ и многе друге). Био је члан Југословенског драмског позоришта од 1974. до 2017. године. Добитник је бројних позоришних и филмских награда. Бави се позоришном педагогијом и режијом. Има тројицу синова: Филипа из првог брака са манекенком Љиљаном Перовић, Зајечарком, Павла са Срном Ланго и Алексу, Срниног сина из првог брака.

Господине Менсуре, Ви сте већ годинама везани за зајечарско позориште као редитељ. До сада сте режирали више представа : „4. Сата“, „Скупљач“, „Журка, журка“ а сада режирате „Петру“. О коме и о чему говори ова представа ?

„Петра“ је проблем који нам је близак, „Петра“ је проблем породице. И случајно гледајући програм овог фестивала схватио сам да се већина представа ове године бави проблемом породице. Погледајте наслове који ће доћи после „Петре“ која отвара фестивал: “Ко се боји Вирџиније Вулф”, “Сјећаш ли се Доли Бел”, текст Мире Фурлан итд. ... Испосатвило се да је породица у првом плану на овом фестивалу, што је добро. Фестивал има већ неку форму.

„Петра“ је текст који ће свакако опоменути и који би требало мало да забрине наше балканске гене. Ми смо посесивни родитељи и своју љубав исказујемо тако што држимо децу уз себе, што дуже то можемо. Ретко кад их терамо у свет, то не мора бити „бели свет”, терамо их да постану самостални. За оне родитеље који дозвољавају својој деци да се осамостале када напуне 18, 19 година, комшилук мисли да нису добри родитељи и ретко кад можете затећи родитеље са нашим балкански генима који желе да се деца брзо осамостале.

Често сам путовао у Шведску код својих, мајка ми је тамо живела, брат тамо живи. Тамо се синови и ћерке већ са 16, 17 година одвајају од родитеља, не зато што их очеви и мајке не воле, него просто имају потребу да постану самостални и да покушају да направе неке своје животе у својим бојама, биле сиво-црне или колоритне боје, зависи од човека до човека.

„Петра“ је проблем који сам ја направио од једног текста Ричарда Лорца, који сам прилагодио нашем окружењу. Избацио сам из текста религиозне моменте, текст који се догађа у Њујорку пребацио сам у Београд, а још више сам се усудио нешто што је можда богохулно, зато је текст мој и рађен по мотивима, што сам уместо са тројицом синова направио текст са три ћерке. Можда је то моја лична носталгија што у животу нисам имао ћерку, него имам три сина. Кад ми је први син, који сад има 36 година, први пут рекао да више неће са мном на летовање, био сам болестан човек. Са другим је већ било лакше, а трећи је логично схватио да сам већ упознао то стање и сасвим сам био спреман на то, на тај тренутак кад му ја више нисам потребан. Е то је оно о чему говори ова представа. Говори о нашој посесивности, о различитим карактерима који су унутар сваке породице. Три ћерке у „Петри“ су потпуно различите и налазе се под окриљем једне љубављу посесивне мајке. Она није жена која се одриче својих ћерки, али она толико жели да их заштити да постаје ланац који их веже у животу.

Каква је била ваша сарадња са глумицама као и са осталим члановима ансамбла у зајечарском театру?

Ја се увек вежем за глумце са којима умам да комуницирам. Тању Бошковић знам од Академије, она је годину дана млађа по академији од моје генерације, тако да се познајемо током читаве наше каријере. Наравно да сам био радостан кад је управа зајечарског позоришта рекла да може себи да приушти позив и да је Тања са радом приступила да игра у овом комаду. Бољу Мајку за овај комад нисам могао да добијем.

Тања је велики радник, велики занатлија и кад сам радио прву представу са њом као редитељ, а то је „Примадона“ схватио сам да је она један ровокопач. Она је глумица којој можеш да даш представу и она ће ту представу узети на своја леђа и ако успостави комуникацију са редитељем, ја се не бринем количини енергије коју морам да уложим у представу. Ја морам да уложим у представу онолико енергије колико је потребно да представа заличи на мене, а Тања је та која ће представу узети на своја плећа и изгурати је. Затим сам изабрао још једну глумицу из Београда, јер глумице тог профила тренутно нема у Зајечару. То је Лана Караклајић. Петру, насловну улогу сам доделио глумици Викторији Арсић, коју познајем из академских дана, јер сам у то време предавао глуму у Нишу, а паралелно са мном је класу држао Бранислав Лечић. Она је била

његова студенткиња и ја сам гледао неколико њихових испита и врло сам је запазио. У тренутку када ми је управник рекао да је вољан да је прими у зајечарско позориште, одлучио сам да јој доделим насловну улогу и да докажем управи да није погрешила. Мислим да је Викторија направила улогу која ће потврдити да је то био исправан потез. Наташу Петровић знам из неколико мојих пројеката у којима је играла („4 сата, „Журка , журка“) тако да са њом немам никаквих проблема у комуникацији и заједничкој сарадњи. Ја се радујем позориштима која се радују позоришту. Тешко је отићи у неку средину која се не радује позоришту, који одрађују позориште, који га сматрају примањем плате и који позориште посматрају као ухлебљење. Мислим да Зајечар има ансамбл који је жељан игре, успеха и истинског позоришта. Овде превара не може да прође, или ако прође, врло је етикетирана, што је добро. Ја не умем да варам. Умем да правим позориште, да се бавим својој естетиком. Зајечарско позориште то препознаје и могуће је да ћу врло брзо после ове радити следећу представу, јер, чини ми се, заједно добро дишемо.

Више пута сте били у жирију фестивала посвећеног Зорану Радмиловићу. Од коликог је значаја овај фестивал посвећен глумцу?

То је фестивал који апсолутно има своје место у позоришном животу Србије, чак и региона, јер долазе представе из Хрватске, из Босне, из Бугарске, дакле то полако постаје регионални фестивал. Зоран је био велика луталица и добро је што фестивал лута по региону и тражи представе које могу да дођу у Зајечар, да би Зајечарци уживали у позоришту. Нема много фестивала који имају традицију преко 20 година, осим можда још Стеријиним позорја. Дани Зорана Радмиловића имају 28 година што су дивне године за један фестивал и један мали град као што је Зајечар. Дирљиво је колико је Зајечар и зајечарско позориште везано за Зорана и колико је дао простора Зорану, а он то заиста заслужује.

Дивно је што у Србији има толико позоришних фестивала. То значи да напоскон Србија почиње да схвата да без позоришта и шире, без културе нема нација. Појављују се нови филмски и позоришни фестивали, доста је промоција књига, изложби које се селе из града у град и полако, али сигурним кораком Србија постаје мала културна Мека. Наравно проћи ће још доста времена да Србија заиста да шансу свим оним људима који су заслужили да се представе јавности. Наравно да они који то могу, а то су градске и државне власти потпомогну ту количину талента који Србија има. Нећете ми веровати, 92. године, када сам отишао из Србије мислећи да се никада нећу вратити, а вратио сам се, 93. године, један од главних разлога је био што сам схватио колико смо ми талентована нација. Ја сам се вратио због количине талента којим сам окружен, јер у таквој средини можеш и ти да напредујеш, можеш да се самообразујеш, можеш да машташ да се дружиш са људима од којих можда нешто научиш. Ја са својих 68 година сматрам да ништа не знам и да још увек могу да учим, још увек трагам за интересантним људима од којих ћу нешто да украдем. Били то млади људи, ја од својих студената крадем ако осетим неку непознаницу ја сам им захвалан, јер су ми указали на неке ствари које ја нисам препознао, сазнао или прочитао.

Да ли сте глумили са Зораном Радмиловићем и колико сте га познавали?

Ја сам каријеру почео упознавајући Зорана Радмиловића. Он је, док сам ја још био студент, направио потез коме се прикуљичила цела моја класа на Академији, а то је акција „Селу у походе“. И онда нас је одвео у једно село у Србији, Малу Сугубину, где смо ми живели под шаторима, спавали код сељака и правили позоришну представу за те сељане, те наше будуће гледаоце. Мислим да смо радили „Баш челика“. Ноћу смо палили логорску ватру, пили јако лошу ракију од које нам је било мука, али наравно дружење је било у првом плану. Сећам се једне вечери кад ми је Зоран, све кроз ватру позивајући ме прстом са друге странерекао: Је ли ти, беше се тако и тако зовеш, ти мораш да се поништиш, од тебе никад неће бити глумац. Ја нисам у тренутку схватио шта ми говори, али сам врло брзо дошао до суштине тога што ми је рекао - да Ирфан Менсур као Ирфан Менсур није вредан пажње, што је истина. Ирфан Менсур се као глумац мора се поништити не би ли на сцени био неко други. И ја сам се определио за тај пут. Има глумаца који своју каријеру заснивају на себи, свом изгледу, својој врсти решења задатака и апсолутно је легално да то раде, међутим то је програм прве године академије, односно факултета „Ја у своје име“. Неки глумци су направили велике каријере радећи ја у своје име у датим околностима. Ја сам се определио да направим околности које мени одговарају, правим лик, правим карактер, покушавам да побегне од Ирфана Менсура и чини ми се да сам понекад и успео.

Сећајући се ваших улога мислим да сте у томе успели. На памет ми пада ваша антологијска улога професора Јапанца из „Тесне коже“ и Младића из филма „Пас који је волео возове“.

Ви помињете улоге из филмова, јер нисте имали прилике да ме гледате у позоришту. Ја бих издвојио то скакање из једне улоге у другу. Нешто што шири публика можда није видела, али моје улоге Кнеза Павла, Находа Симеона или Марсела Пруста су мени потврдиле да сам ја на исправном путу. Ја сам човек који трага, нисам онај који продаје себе као личност него покушавам да побегнем од себе јер мислим да сам ја, приватно, неинтересантан.

Да ли постоји нека улога коју сте желели да глумите, али нисте?

Требало је да играм Хамлета у Ријечком Народном позоришту у режији Љубише Георгијевског, и он ме је као рента глумца одвео у Нови Сад и тамо сам одиграо Дон Жуана у његовој режији. После тога је хтео да са мном направи Хамлета, међутим тај пројекат је пропао, није никад ни почео, али ја сам већ у својој глави, јер сам се тада озбиљно бавио каријером, почео да размишљам о Хамлету. Наравно Хамлета не одиграх и врло брзо је прошло време када сам могао да га одиграм. Није то никаква жал, него просто мислим да бих са неким од редитеља који би ме добро водио, направио Хамлета који би био запажен, а ја уживао играјући таквог Хамлета.

Шта Вам је милије, бити глумац или редитељ?

Давно сам дошао до статуса да могу да бирам и да могу да се играм. Ако је улога која ме провоцира, било мала или велика, тог тренутка ћу радити ту улогу и заборавићу на режију. А ако дођем до текста који ме провоцира, бавићу се тим текстом годину, две, па некад и десетак година, све до тренутка док тај текст не угледа светлост дана. Неки никада неће угледати светлост дана, али ја сам се њима бавио месецима из личног задовољства.

С обзиром на ваше богато глумачко, редитељско али и животни искуство много тога можете пренети будућим глумцима. Каква су ваша искуства као професора?

Ја сам се из свог личног немира почео бавити педагогијом јер заиста уживам у раду са људима који толико воле позориште да хоће да постану глумци. То је нешто што у овим околностима, у оваквој ситуацији сивила у којем живимо прелепо да неки млади људи желе да отворе очи и да крену да освајају планету која је толико непозната и несигурна да их може прогутати. Шта они могу да очекују од живота. Могу да очекују да неко упери прст и каже: „Ајде ти“, јер нема сигурности. Мораш чекати тренутак кад је свевишњи погледао у тебе и рекао „Ајде ти“. Јер немамо своје агенте, немамо разрађен систем презентације, немамо ништа. Ја проведох целу каријеру, 50 година, немајући никог сем телефон који зазвони и каже „Ми те желимо“.

Та педагогија је нешто што ме на неки начин освежава и тера ме да се прилагодим једној генерацији која је по свом темпераменту, по својој обавештености далеко испред мене. Јер то је генерација која једним кликом врло брзо сазна нешто зашто су мени били потребни месеци трагања. Ја морам да се прилагодим њиховој брзини и количини обавештености, што ме иритира. Хоћу да се такмичим са њима иако имам година колико имам.

Колико сте утицали на то да Ваш син Павле крене Вашим стопама, као глумац?

На жалост је кренуо мојим стопама, јер ја још увек стрепим. Јако је млад иако за неке околности неког света коме ми стремимо, западног, он није јако млад. Он је човек који већ улази у 21. годину. Завршио је прву годину академије и следеће две године је замрзнуо јер је толико ангажован да не може да стигне. А наставиће, ја се надам, што пре, то боље. Али ако потражња за Павлом Менсуром настави овим темпом, не знам када ће се то десити. Рекао сам му да мора завршити Академију и он ће је сигурно завршити јер је то и његово опредељење, али просто неке шансе које му се указују не може да пропусти. Он сам води рачуна о својој каријери, углавном ме обавести и ја се сложим са оним што је он одабрао. Има улога које је одбио и врло разложно ми је објаснио зашто је то учинио. Дакле он већ има систем разрађеног мишљења о томе шта он жели да постигне као глумац, што је за поштовање и ја не желим да му мешам у каријеру као што му се нисам мешао ни у

пријемни испит на академији. Све што је урадио урадио је сам и за све што ће урадити у животу биће заслужан сам или ће направити грешке али то су опет његове грешке.

Да ли Вас пита за савет с бзиром на то да нисте само његов отац и глумац, већ и педагог?

Не желим да му дајем савете, осим искуствене. Могу да му кажем шта се мени догађало, а не како би требало јер тог тренутка ћу почети да пишем нову Петру.

Вечерас почиње 2. Фестивал малих позоришних форми

На сцени Дома културе у Котлујевцу монодрамом "Све што сам прешутјела" истакнуте хрватске глумице Мије Беговић, која је и прича о њеном животу, почиње 2. Фестивал малих позоришних форми. У фокусу су жене предузетници у глобалној кризи, па и емотивној, на овим просторима, а и свуда у свету. Комад је пун самоироније и истине, јер су унете анегдоте из глумичиног живота. Има и болних тренутака о смрти њене сестре. Монодраму прожимају ситуације из живота, јер многи мисле да је уметнички живот гламурозан и да живе у неком заштићеном кавезу, али нису свесни да је глумачки хлеб тежак, горак и напоран, иако су то дивне, надахнуте жртве.

Монодрама "Све што сам прешутјела" прва је у низу од седам представа у такмичарском програму које препоручују добре критике и позоришне награде. Такмичарске представе оцењиваће стручни жири 2. Фестивала малих позоришних форми на чијем је челу филмски и позоришни глумац Иван Бекјарев, а чланови су директор Народног позоришта Ниш, Спасоје Ж. Миловановић и директор Народног позоришта Републике Српске Ненад Новаковић.

Иван Бекјарев, члан Уметничког савета 28. Дана Зорана Радмиловића и председник жирија 2. Фестивала малих позоришних форми

По дефиницији монодрама је врста драме у којој је текст додељен само једном лику, који монолошки говори свој текст. У реалистичком позоришту монодрама постаје популарна као средство психолошке анализе (Стриндберг, Чехов, О'Нил), а у модерном као израз човекове усамљености (Кокто, Бекет). Монодрама може да буде и драмски приказ једног лица, у коме су, према теорији Н. Еврејинова, сви ликови су само пројекција различитих стања душе главног јунака. Евидентно је да монодраме почивају на емоцијама и представљају својеврсне исповедаонице и сасвим је сигурно да имају своју публику, зато не чуди да је од прошле године у Зајечару установљен Фестивал малих позоришних форми који се паралелно одвија уз главни фестивалски програм међународног позоришног фестивала Дани Зорана Радмиловића. На челу стручног жирија Фестивала малих позоришних форми и ове године је филмски и позоришни глумац Иван Бекјарев.

Овај фестивал је новијег датума, за разлику од главног фестивала који има огромну традицију и ова мала форма је врло zgodna из једноставног разлога: има сјајних глумачких остварења које селектори не узимају на разне фестивале, а има их јако много на територији бивше Југославије, само из једног разлога јер су то мале представе, имају једног, два или три глумца. Пошто сам ја веома искусан код селектовања таквих ствари, радио сам 16 година као уметнички директор и селектро Међународног фестивала монодраме и пантомиме у Земуну, разумем ту потребу глумца да се искажу у тим малим пројектима, које нажалост, нико не

узима за озбиљно, ајд да кажемо тако, на озбиљним фестивалима иако ту има фантастичних остварења. Неки глумци су направили своје животне улоге у тим представама кад је реч о монодрами, али као да је забрањено да се појављују на фестивалима.

Зајечар је прилика да се то промени и зато сам прихватио понуду зајечарског позоришта да то радим. Радио сам прошле, радим и ове године и мислим да је сјајно што ћемо видети неке еминентне уметнике, рецимо Миу Беговић из Загреба, Владу Керошевића из Тузле, Срну Ланго, Вјеру Видов из Загреба, Милана Димића из Бањалуке, Марка Ацића из Темишвара, Душанку Стојановић Глид из београдског Народног позоришта. Верујем да ће зајечарска публика која је једна негована публика, публика која се разуме у позориште бити и те како задовољна. Сигуран сам у то.

ГРАД ЗАЈЕЧАР

Република Србија
Универзитетска култура и професионализам

ПРИЈАТЕЉ ФЕСТИВАЛА:

СПОНЗОРИ ФЕСТИВАЛА:

ДУНАВ ОСИГУРАЊЕ

BANCA INTESA

Raiffeisen
BANK

RAMONDA

MOUNTAIN HOTEL & SPA

Народно позориште Тимочке Крајине -
Центар за културу
„Зоран Радмиловић” Зајечар
019/ 425 426
pozoristezajecar@gmail.com
Тимочке буне 16, 19000 Зајечар

2. ФЕСТИВАЛ МАЛИХ ПОЗОРИШНИХ ФОРМИ **Дом културе у Котлујевцу**

Субота 19.10.2019. у 18.00

Удруга Арт вита
СВЕ ШТО САМ ПРЕШУТЈЕЛА

Текст: Миа Беговић
Редитељ: Иван Лео Лемо
Игра: Миа Беговић

Недеља 20.10.2019. у 18.00

Театар Кабаре, Тузла
КРОЈЦЕРОВА СОНАТА

Текст: Л. Н. Толстој, по мотивима адаптације Ненси Харис
Режија: Небојша Брадић
Игра: Владо Керошевић,

Понедељак 21.10.2019. у 18.00

Dos Puntos, Београд
ЛОВ НА СРНЕ

Текст и режија: Срна Ланго
Дизајн музике и аранжмани: Владимир Рацковић
Игра: Срна Ланго

Уторак 22.10.2019. у 18.00

Тигар театар, Задар
СПАВАЈУ ЛИ РИБЕ

Текст: Јенс Рашке
Режија: Роберт Рапоња

Среда 23.10.2019. у 18.00

Милан Димић, Бањалука
ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА

Игра: Милан Димић

Четвртак 24.10.2019. у 18.00

Српска сцена при позоришту за децу и младе „Мерлин“, Темишвар, Румунија
ДОН ЖУАН ИЗ ЛЕУШИЋА

Текст: Борисав Атанасковић
Сценска поставка и режија: Мадалина Петре Гитеску
Игра: Марко Аџић

Петак 25.10.2019. у 18.00

Народно позориште у Београду/Сцена „Радионица“
КОД КУЋЕ/КАБУЛ

Текст: Тони Кушнер
Режија: Жељко Ђукић
Игра: Душанка Стојановић Глид

28. Међународни позоришни фестивал „Дани Зорана Радмиловића“

Петак 18.10.2019. у 20.00ч

**Народно позориште Тимочке Крајине „Зоран Радмиловић“, Зајечар
ПЕТРА**

Текст : Ирфан Менсур / по мотивима Ричарда Лорца /
Режија: Ирфан Менсур

Субота 19.10.2019. у 20.00ч

**Казалиште "Ulysses", Загреб и Београдско драмско позориште
КО СЕ БОЈИ ВИРЦИНИЈЕ ВУЛФ**

Режија: Ленка Удовички
Текст: Едвард Олби

Недеља 20.10.2019. у 20.00ч

**"Радионица интеграције", Београд
ДОК НАС СМРТ НЕ РАЗДВОЈИ**

Текст: Мира Фурлан
Режија: Предраг Мики Манојловић

Понедељак 21.10.2019. у 20.00ч

**Камерни театар 55, Сарајево
СЈЕЋАШ ЛИ СЕ ДОЛИ БЕЛ**

Режија и адаптација: Кокан Младеновић
Текст: Абдулах Сидран

Уторак 22.10.2019. у 20.00ч

**Атеље 212, Београд
ПЕТРИЈИН ВЕНАЦ**

Текст: Драгослав Михаиловић
Режија: Бобан Скерлић

Среда 23.10.2019. у 20.00ч

**Народно позориште Републике Српске, Бањалука
ПРЕДСТАВА ХАМЛЕТА У СЕЛУ МРДУША ДОЊА**

Текст: Иво Брешан
Режија: Никола Пејаковић

Четвртак 24.10.2019. у 20.00ч

**Звездара Театар, Београд
ОСАМА – КАСАБА У ЊУЈОРКУ**

Режија: Дарко Бајић
Текст: Владимир Кецмановић

Петак 25.10.2019. у 20.00ч

**Казалишта Морузгва, Загреб, Хрватска
БРОДОЛОМКЕ**

Ауторски пројекат према идеји Ане Марас Хармандер
Режија: Крешимир Доленчић

Издавач: Народно позориште Тимочке Крајине - Центар за културу „Зоран Радмиловић“ Зајечар; За издавача: Владимир Ђуричић; Редакција: Биљана Глишић, главни и одговорни уредник; Јелена Бујдић Кречковић, новинар; Лидија Цунов, новинар; Татјана Галић зетовић, фотограф; Сања Митић Јеленковић, лектор и коректор; Мирослав Каменковић, сарадник; Јелена Цигановић, сарадник; Никола Дробњаковић, техничка припрема; Штампа: У.Р. за дизајн и штампу „Simple“ Зајечар